

Wat een hel.....

Ik geef mijn meisje nog een laatste knuffel. "Tot morgen muis" zeg ik. "Tot morgen mama" roept ze, terwijl ze de weg over rent. Ik sluit de deur en blijf even staan met mijn rug tegen de deur. Ik had nooit verwacht dat ik een weekend zonder haar fijn zou gaan vinden. Maar nu... nu wel, sinds deze moeilijke en zware zwangerschap. Nog 5 weken afzien. Ik loop naar boven, de veel te hoge steile trap op. Hier ga ik lekker op de bank liggen tot Iris overmorgen terug komt. En dan, opeens voel ik een enorme pijn boven in mijn rug. Aaaargh schreeuw ik. Wat gebeurt er met me? Ik zoek mijn telefoon. Ik ben bang, heel bang. Er zal toch niks met de baby zijn? Ik moet naar een dokter en ik bel mijn onderbuurvrouw. "Hai" zegt Denise. Ik denk dat er iets goed mis is" stotter ik. "Ik kom eraan" zegt Denise. Het doet zo'n pijn. Mijn benen tintelen nu ook al. Ondertussen hoor ik Denise de sleutel in het slot steken. Wat een goed idee was dat om haar een sleutel te geven. Denise komt de woonkamer in rennen en zegt: "Jezus Chantal, wat is er met jou? Wat zie je eruit. Ik ga meteen de huisartsenpost bellen". Ik blijf maar zo stil mogelijk zitten. Denise probeert aan de telefoon uit te leggen wat er aan de hand is en dat ik 35 weken zwanger ben. Ik neem de telefoon over. "Ik heb een helse pijn boven in mijn rug en mijn benen tintelen. Deze pijn is ondraaglijk. Praten doet nog veel meer pijn, dus ik geef de telefoon weer aan mijn buurvrouw." We mogen komen. "Kun je lopen? Ik heb de auto achter staan." Ik sta langzaam op van de bank en voel dat de pijn nog erger wordt. Langzaam loop ik richting de trap. Ik kijk naar beneden en denk: oké, dit wordt lastig. Gelukkig is het ziekenhuis dichtbij. De assistente komt meteen achter de balie vandaan met een rolstoel en zegt: "Ga maar zitten mevrouw. We brengen u naar de verloskamer." "Naar de verloskamer?" antwoord ik. Ik vertel ze dat mijn moeder is overleden aan een aneurysma, maar dat wordt meteen van tafel geveegd, want daar ben ik veel te jong voor. Ondertussen duwen ze mijn rolstoel een verloskamer in. "Hier hoor ik nog helemaal niet te zijn, het is nog veel te vroeg" zeg ik. "We gaan alleen wat onderzoeken doen mevrouw" zegt de verpleegkundige. De verpleegkundige haalt een CTG. Ik lig niet lekker maar ik mag niet bewegen en alles doet alleen maar pijn, echt pijn. Denise zit nog steeds naast mijn bed en probeert me ondertussen op te vrolijken. "We gaan je een nachtje observeren" zegt de verpleegkundige. "Het belangrijkste is nu dat dat kleintje nog even blijft zitten en die doet het goed. De CTG zag er prima uit". "Moet je Bas trouwens niet even bellen?" vraagt Denise "Die bel ik wel, maar ga jij nou maar lekker naar huis. Ik laat je morgen wel iets weten." Ze geeft me 3 zoenen en wandelt de kamer uit. Ik bel Bas en leg hem de situatie uit. Ik begin echt moe te worden maar slapen lukt niet. De uren gaan langzaam voorbij. De volgende ochtend komt de arts. We gaan zo dadelijk een scan maken van uw longen want uw klachten wijzen op een longembolie. U wordt dadelijk opgehaald." In de onderzoekskamer vraagt de verpleegkundige of ik op mijn rug wil gaan liggen. "Dat kan niet hoor" vertel ik haar, "ik kan niet liggen. Dat doet echt teveel pijn." "Het duurt maar een paar minuutjes" zegt ze. Ik ga liggen en ik schreeuw en huil van de pijn. Als ik weer op de verloskamer ben, probeer lekker te gaan liggen. Ik laat mijn tranen even de vrije loop. Ik huil en huil alsof maanden ellende er ineens allemaal uitkomen.

Niemand ziet het nu en ik huil mezelf in slaap.

Ik schrik wakker. De helse pijn is er nog steeds, maar volgens mij heb ik even geslapen. Op dat moment komt de arts binnen. "Het is geen longembolie" zegt hij, "maar wat het dan wel is, is echt een raadsel. We hebben even overlegd en wij denken dat het beter is als u voorlopig even hier blijft maar dan gaat u wel naar de verpleegafdeling van gynaecologie. Ik voel me steeds slapper worden. Het is ook al even geleden dat ik iets gegeten heb, bedenk ik me opeens, maar als het eten komt, word ik na een paar happen al misselijk en het volgende moment braak ik een heel bakje vol. Wat ben ik blij als Iris binnenkomt. Ik knuffel haar en ondanks dat deze houding ontzettend veel pijn doet, blijf ik haar vasthouden. Ze kruipt bij me op bed en begint te snikken. "Waarom moet je hier liggen mama?" "Omdat ik me even niet zo lekker voel moppie. Het komt wel weer goed hoor. Voor je het weet, ben ik weer thuis en tot die tijd blijf je gewoon lekker bij papa." Zo liggen we nog een tijdje samen op bed en probeer ik de pijn te verbijten. Als ze weg zijn, probeer ik in slaap te vallen. Af en toe komt er een verpleegkundige bij me kijken om te vragen hoe het gaat. Iedere keer geef ik hetzelfde antwoord: ik heb pijn, helse pijn en ik voel me echt ziek en ben echt heel moe maar ze antwoorden steeds dat ze niks kunnen doen. De volgende ochtend voel ik me nog slechter dan de avond ervoor. Van het ontbijt word ik al misselijk als ik ernaar kijk. Ik neem een paar happen van de droge cracker en voel mijn maag weer tegensputteren. Het braken zorgt ook nog voor nog meer helse pijn boven in mijn rug en mijn buik voelt ook al zo raar. Alsof er iemand heel hard op aan het duwen is. Als Bas binnen komt wandelen, vertel ik hem over het overgeven. "Dit kan toch niet goed zijn voor de baby? Ik heb nog geen dokter gezien. De artsen zijn al lang klaar met hun ronde, dus die komen vandaag niet meer. Dadelijk lig ik hier nog 5 weken, zoals toen bij Iris." Ik begin te huilen en kan niet meer stoppen. Mijn adem stukt en het doet echt pijn in mijn rug. Bas gaat weer naar huis en komt later op de dag terug met Iris. We knuffelen een tijdje en ze komt lekker bij me op bed zitten. Het lichtpuntje van de dag hier. Iris en Bas blijven nog een uurtje en gaan dan weer samen naar huis. Ik krijg ondertussen mijn avondmaal voorgezet. Alleen de geur al maakt me misselijk en toch besluit ik om het nog een keer te proberen. De volgende ochtend komt eindelijk een arts mijn kamer binnen lopen. "We hebben alles, wat het zou kunnen zijn, uit kunnen sluiten dus we weten het echt niet. Uw klachtenbeeld is voor ons erg onduidelijk, we kunnen die pijn niet verklaren. Het past niet bij een zwangerschap. De misselijkheid natuurlijk wel" zegt hij lachend. "Ik weet alleen dat ik dit echt niet lang volhoud, geef ik aan. Ik trek dit niet. Ik ben kapot en de pijn is echt ondraaglijk. Misschien heb ik wel een spier verrekt." "Ik kan een fysiotherapeut langs sturen, die kan daar wel antwoord op geven en dat is dan ook meteen het laatste wat ik kan doen, denk ik" zegt hij. Die middag komt de fysiotherapeut langs. "Ik heb begrepen dat u wat pijn heeft in uw rug?" "Ja, heel veel pijn" zeg ik. "Ik hoop dat u er iets aan kan doen, want ik trek het echt niet meer." De tranen lopen over mijn wangen, terwijl ik dit uitspreek. "Is het zo erg? Kunt u even op een zij gaan liggen?" vraagt ze. Ik draai me moeizaam op een zij. Dit doet echt pijn. Hangen op een zij is iets fijner" zeg ik. "Doe dat maar, als dat prettiger is" antwoordt ze vriendelijk. Ze begint te duwen boven in mijn rug en ondanks dat het erg pijn doet, voelt het ook enigszins fijn. "Dit gaat volgens mij wel werken" zeg ik Ondertussen komt Bas

binnen en de fysio vertelt hem, dat ze denkt dat het inderdaad een verrekke spier is. "Zou jij misschien tijgerbalsem of iets dergelijks kunnen meenemen" vraagt ze aan Bas. Ondertussen geniet ik enigszins van de massage. Het geeft wel een beetje verlichting. Een verrekke spier en dan lig ik hier te janken van de pijn. "Bas, vertel dit alsjeblieft tegen niemand" zeg ik. "Ik schaam me echt." "Nou" zegt de fysio "daar hoeft je je niet voor te schamen hoor. Een verrekke spier kan behoorlijk pijn doen en de één heeft nou eenmaal een lagere pijngrens dan de ander." Ik heb dus een lage pijngrens. Daar kan ik wel mee leven. Die avond komt Iris weer op bezoek. De tijd vliegt voorbij als ze hier is. De dagen zijn lang en de nachten nog langer. Af en toe komt er een dokter en ieder uur een verpleegkundige voor onderzoekjes. Inmiddels heb ik al dagen niet gegeten, maar niemand maakt zich daar druk om. Op de 5e dag komt er een dokter mijn kamer binnen lopen. "We hebben even overlegd en we vinden het een goed idee als u naar huis gaat. De CTG's zijn iedere dag prima. Uw bloed en urine zijn in orde. Alleen uw bloeddruk is erg hoog, maar dat is wel normaal in een zwangerschap. Voor nu gaat het allemaal prima. Er is geen reden om u hier te houden. Ik wil wel graag dat u voorlopig iedere dag even terug komt voor een CTG en om uw bloed en urine te laten controleren. Ik bel Bas en vertel hem dat ik naar huis mag. Denise komt mij ophalen. Als ik de voordeur open, zie ik die trap. Die was ik even "vergeten". Langzaam klauter ik naar boven. Denise loopt achter me aan met mijn zware tas. Gelukkig hoef ik die niet zelf te dragen. Als ik boven ben, staat Iris al klaar om me te knuffelen. Ik pak haar hand en loop richting de bank. Even denk ik aan afgelopen vrijdag toen de helse pijn begon en ik begin te snikken. Iris vertelt me wat ze allemaal gedaan heeft deze week op school en laat me zien wat ze allemaal geleerd heeft. Ze wordt zo groot. Ze schrijft en leest al zo goed. "Ik ben trots op je" zeg ik. Iris lacht. "ik doe ook hard mijn best mama. Dan kan ik mijn broertje een verhaaltje voorlezen als hij geboren is." Wat hou ik toch veel van haar en dan komt er over een paar weken een klein mannetje bij. Ondertussen heeft Bas gekookt. Het ruikt heerlijk, maar helaas lukt het me nog steeds niet om een hap te nemen. Het is toch wel fijn om weer thuis te zijn. Die avond probeer ik zoveel mogelijk te genieten van het feit dat ik weer thuis ben, maar de helse pijn en misselijkheid maken dat bijna onmogelijk. De volgende ochtend staat Iris vrolijk naast mijn bed. "Goedemorgen mama ik ben zo blij dat je weer thuis bent. Wil je me dadelijk alsjeblieft naar school brengen. "Natuurlijk breng ik je naar school en ik kom je straks ook halen. Mama moet dadelijk weer naar het ziekenhuis voor wat onderzoekjes, maar ik denk dat ik op tijd terug ben." "Jippie!" gilt. Nadat ik lekker gedoucht heb, is Iris klaar om na school te gaan. Het is nog geen 5 minuten lopen, maar het lijkt wel een uur nu. Het kost zoveel energie. "Tot straks mama" roept ze. Langzaam loop ik weer naar huis. Ik ben blij als ik zo weer kan zitten. Ik pak mijn tas in voor het ziekenhuis en loop weer richting de trap. Daar gaan we weer. Nu ga ik maar zittend naar beneden maar dat is ook al niet prettig. Mijn buik zit in de weg en doet steeds meer pijn. Na de busrit loop ik naar het ziekenhuis. Dit ziekenhuis is zo groot en het is zover lopen allemaal. Eerder had ik daar nooit moeite mee. Een vriendelijke verpleegkundige zegt dat ik al door kan lopen, omdat ik een beetje aan de late kant ben. Er liggen al 2 vrolijke zwangere dames aan de CTG. De verpleegkundige sluit de CTG aan en na nog wat bloedprikken en mijn urine ingeleverd te hebben, meld ik me bij de balie van Gynaecologie. Het is

een drukte van jewelste. De meeste zijn van die vrolijke zwangere vrouwen, samen met hun echtgenoten of vriendjes. Sommigen zijn samen met hun moeder. Was ik hier maar met mijn moeder, dan zou alles een stuk draaglijker zijn. Ik mis haar nu nog meer dan anders, mijn hele zwangerschap al. De arts roept mij binnen. "Ik heb slecht nieuws voor u mevrouw of eigenlijk ook goed nieuws. We weten eindelijk wat er aan de hand is. U heeft het HELLP-syndroom. Dat houdt in dat u onder andere een zwangerschapsvergiftiging heeft. Dit verklaart ook meteen uw klachten van de afgelopen dagen. Het gekke is alleen, dat uw bloed en urine gisteren nog normaal waren. We staan wat dat betreft dus voor een raadsel hoe dit mogelijk is. Heeft u toevallig ook last van buikpijn?" "Dat heb ik al maanden, maar iedere keer zeiden ze dat er niks was" antwoord ik "Dat komt omdat uw lever nu minder functioneert en uw nieren ook. Vandaar dat u ook maar zo weinig kon plassen eerder deze ochtend. We hebben alleen nog steeds geen verklaring voor de pijn in uw rug. Dat zal dan waarschijnlijk toch een verrekte spier zijn. U mag niet meer naar huis. U wordt onmiddellijk opgenomen en u mag ook niet meer uw bed uit." zegt hij streng. "U krijgt een infuus met magnesium om te zorgen dat u zich snel weer beter voelt. Als ik op de kamer ben, bel ik Bas en vertel hem het verhaal. Bas belooft Iris op te halen. Ik krijg een infuus. "Hoe kan het dat ik meteen een blauwe plek krijg?" "Dat komt door de verlaagde bloedplaatjes" zegt ze. "Dat hoort er helaas bij." "Ik snap niet dat ze niet gewoon de baby halen" zeg ik boos. "Blijft u alstublieft rustig, dit is niet goed voor uw bloeddruk. Als we nu de baby halen, wordt hij veel te vroeg geboren. U moet er rekening mee houden dat u de rest van uw zwangerschap hier zult moeten blijven" zegt ze. Ik hoop echt dat dit infuus snel gaat werken. Straks ga ik hier nog dood en bij die gedachte begin ik te huilen. Na een hele tijd huilen, hoor ik Iris en Bas op de gang. Iris komt mijn kamer binnen rennen en knuffelt me. Ze zegt niks en kijkt naar het infuus in mijn hand. Ze volgt het slangetje naar het zakje vloeistof wat aan mijn bed hangt. "Wat is dat mama" vraagt ze. "Dat is een infuus moppie" zeg ik. "In dat zakje zitten medicijnen, die via het slangetje mijn lichaam in gaan en dan voelt mama zich hopelijk snel beter." "Hoe gaat het met mijn broertje?" vraagt ze. "Goed hoor" zeg ik. "Die is nog flink aan het oefenen met voetballen in mijn buik." Iris kruipt tegen me aan en legt haar hand op mijn buik. De baby schopt flink als hij haar hand voelt. Mooi is dat. Ze hebben nu al een band samen. Ik geniet weer even van de gedachte dat ik straks 2 kindjes heb. Bas zit lachend te kijken hoe lief Iris voor me is. We kunnen trots zijn op haar. Als Bas en Iris vertrokken zijn, braak ik een paar keer achter elkaar en heb inmiddels geen spuugbakjes meer, dus druk ik op het belletje. Ik vertel de verpleegkundige dat ik me steeds slechter voel en een beetje begin weg te zakken. Ze ziet het en er wordt besloten dat ik naar de verloskamer ga, omdat ze mij daar beter in de gaten kunnen houden. Ik krijg er niet veel van mee. Ik val weer in slaap, althans zo lijkt het. Als ik weer wakker word, staat er een andere verpleegkundige in de kamer. "Wat gebeurt er allemaal?" vraag ik. "Uw toestand begint achteruit te gaan. Er komt straks nog een arts bij u kijken en ik ga nu een katheter bij u inbrengen" zegt ze. Ik val weer in slaap en droom dat mijn moeder bij me is en ik roep haar. Mam, kom me halen en neem me mee. Haal me weg hier, schreeuw ik maar ze hoort me niet. Ik schreeuw zo hard ik kan, maar ze loopt weg. Ze hoort me echt niet. Hoe kan dit nou? Mahaaam schreeuw ik. Dan ineens zie ik haar niet meer

en ineens staat de verpleegkundige naast me en legt haar hand op mijn hoofd. "Ga weg" schreeuw ik. "Ik riep jou niet, ik riep mijn moeder. Haal mijn moeder snel." "U heeft gedroomd mevrouw" zegt ze en ze legt haar hand weer op mijn hoofd. Ze loopt weg om een arts te halen en ik doe mijn ogen weer dicht en val weer in slaap. Ik probeer mijn moeder weer te zoeken, maar ik zie haar nergens meer. Ik zie alleen maar bloemen, gras en heel veel licht. Het is wel mooi. Op dat moment komt de verpleegkundige weer binnen, samen met een arts. "Ik ga u een extra medicijn geven" zegt ze. "Dat breng ik in via het infuus. Schrik niet, want het is een enorme spuit." Dit ga ik heel langzaam inspuiten. Daarna zult u zich snel beter voelen. Het kan wel een heel vervelend gevoel geven. U wordt zo dadelijk warm van binnen en krijgt het gevoel alsof u in uw broek plast, maar dat lijkt dan alleen maar zo" zegt ze. Ze sluit de enorme spuit aan op mijn infuus. Meteen krijg ik het gevoel alsof ik in brand sta en ik word heel erg misselijk. "Stop!" schreeuw ik. Ik probeer haar weg te duwen, maar ik heb geen kracht meer "Ik wil niet dood" schreeuw ik. Op dat moment voel ik dat ik weer weg ga zakken. Ik doe mijn ogen dicht en val in slaap. Af en toe schrik ik wakker van dat branderige gevoel door mijn hele lichaam en moet ik af en toe braken maar ik merk er gelukkig niet veel meer van. De volgende ochtend word ik pas weer wakker. Zouden ze me iets van slaapmiddel in dat infuus hebben gedaan? Ik moet weer braken en ik pak snel een spuugbakje. Er komt alleen niks meer uit. Er komt een verpleegkundige binnen. "Kunt u ook even kijken wat ze in dat infuus hebben gedaan vannacht, want volgens mij zit er iets in wat me nog zieker maakt. Ik ben echt bang." "Probeert u rustig te blijven mevrouw" zegt ze. "Ik ben trouwens Sanne en ik blijf de hele dag zoveel mogelijk bij u in de buurt. Ik kan helaas niks aan uw pijn en misselijkheid doen. Dit hoort helaas bij het HELLP-Syndroom maar ik zal zo dadelijk met de arts bespreken dat u het echt niet meer trekt. Hoe laat komt uw ex man?" vraagt ze. "Die zal zo wel komen" zeg ik "maar ik moet hem nog even bellen dat ik hier lig." Ik pak meteen mijn telefoon en bel Bas en vertel hem waar ik lig. "Weet hij niet wat er gisteravond is gebeurd"? vraagt Sanne. "Nee" antwoord ik. "Ik wilde hem niet ongerust maken en onze dochter ook niet." Bas en Sanne komen samen binnen. "De arts komt zo" zegt Sanne. "Ik zorg dat ik er bij ben om hem duidelijk te maken hoe slecht het gaat. Ze moeten iets doen nu." "Dank je wel" zegt Bas. "Dit gaat echt niet goed. Ik denk ook dat ze echt iets moeten doen, want Chantal is nooit zoals ze nu is. Als zij zegt dat het slecht gaat, gaat het ook echt heel slecht." "Dat had ik al door" zegt Sanne. De arts komt de kamer binnen. "We hebben net even overleg gehad en we hebben met de andere artsen samen besloten dat we u gaan inleiden. Dat wil niet zeggen dat u vandaag gaat bevallen, maar we gaan het in ieder geval wel in gang zetten." "Ik ga echt niet gewoon bevallen" zeg ik. "Daar heb ik helemaal geen kracht meer voor. Ik wil een keizersnede." "We hebben geen reden om nu een keizersnede te doen, mevrouw. U moet daar ook niet te licht over denken, het is toch een buikoperatie. Een natuurlijk bevalling is altijd het beste, als het mogelijk is. Een keizersnede doen we alleen als het echt niet anders kan." "Het kan echt niet anders" antwoord ik. "Ik ben altijd bang geweest voor een keizersnede, maar nu wil ik er één. Ik heb echt geen kracht meer en ik werk niet mee aan een inleiding. Ik hoor Sanne tegen de arts zeggen, dat het echt heel slecht met me gaat en de arts fluistert iets terug. Ze loopt daarna de kamer uit. Even later komt de arts terug. "Ik heb weer even

overlegd" zegt ze. "We gaan vandaag een keizersnede doen. Ik wil er alleen wel bij zeggen, dat we dit doen omdat u niet mee werkt en niet omdat wij dat willen. Het wordt in de loop van de dag, zodra er plek is." Ik voel dat ik weer weg begin te zakken en doe mijn ogen dicht. Dit is raar, maar wel een lekker gevoel. Sanne vertelt dat ze bloed gaan prikken om te kijken naar de bloedplaatjes. Aan de hand daarvan beslissen ze of het een ruggenprik wordt of volledige narcose. Een arts vertelt later de uitslag. De bloedplaatjes zijn aan de lage kant, maar de anesthesist beslist of het een ruggenprik of een narcose wordt. "Daar gaan we dan" zeg ik. De spanning stijgt. Ik word echt bang. Het is bijna voorbij. Straks hebben we een zoon. Ze rijden mijn bed de kamer uit. Er komt een vriendelijke man bij mijn bed staan. "Ik ben Bart" en hij legt zijn hand op mijn arm. Het "HELLP- syndroom" hè. Het is bijna voorbij meisje" en hij knipoogt. "Ik denk dat we toch een ruggenprik gaan doen" zegt hij. "Het is op het randje, maar we doen het toch. Dat is een stuk prettiger voor jou, want dan hoef je niet alleen de O.K. in. Weten jullie het geslacht van de baby al" vraagt hij. "Een jongen" zeggen Bas en ik tegelijk. "Wat leuk" zegt Bart en hoe gaat hij heten? "Bart" zegt Bas. "We vernoemen hem naar jou, omdat ik dankzij jou erbij mag zijn, omdat jij besloten hebt, dat een ruggenprik wel kan." De mond van Bart valt open. "Meent u dat echt" vraagt hij. "Ja" zegt Bas. "We noemen hem echt Bart, maar het is toevallig dat jij ook zo heet haha." We beginnen allemaal te lachen. Ondertussen begint mijn hart steeds sneller te kloppen. Ik vind het echt doodeng. Een lange brede man met een bos grijs haar blijkt de arts te zijn. Hij stelt zich voor, maar ik versta hem niet. Ik ben helemaal gespannen en probeer te bevatten wat er allemaal gebeurt. "We gaan beginnen" zegt hij. Even later hoor ik baby-gehuil en de arts houdt mijn zoon omhoog. "Hij lijkt op Iris" zeg ik en ik lach. Voor het eerst in dagen, weken, maanden, heb ik een gelukzalig gevoel. Daarna komt Sanne met hem naar me toen. "Hier is jullie zoon" zegt ze. Ze houdt hem vlakbij mijn gezicht en ik kus hem. Hij kijkt me aan, met zijn blauwe oogjes. "Hai mannetje" zeg ik en ik voel me zo gelukkig. Dit is mijn zoon. Hij lijkt sprekend op zijn grote zus. Ik ben nu mama van 2 kindjes. Ik ben trotser dan trots. De ellende is over. Ik voel de helse pijn minder worden en de misselijkheid ook. Dit is raar. Bevallen was dus de enige remedie voor deze hel. Ik hoop dat het weg blijft. "We zijn klaar" zegt de arts. "Het is allemaal goed gegaan." Sanne rijdt mijn bed door de gangen heen, richting de baby-afdeling en ze wijst naar een couveuse. "Daar ligt hij" zegt ze en ze zet mijn bed erbij. Bas staat met de verpleegkundige te praten en lacht. "Het gaat allemaal goed" zegt hij. "Hij is kerngezond. De couveuse moet gewoon, omdat hij prematuur is." "Gelukkig" zucht ik. De verpleegkundige geeft me een hand. "Ik ben Anneke." Ze haalt Bart eruit en legt hem op mijn borst. Hij slaapt. Ik kijk naar mijn kleine mannetje. Wat is hij mooi en zacht. Hij ligt heerlijk te slapen en maakt af en toe een geluidje maar verder is hij helemaal stil. Dit gevoel is onbeschrijfelijk. "Hij moet weer terug" zegt Anneke en ze neemt Bart van me over. Ze legt hem terug in de couveuse en even later wordt er op de deur geklopt. Anneke doet open en komt naar me toe lopen. "Volgens mij is Iris er" zegt ze. "Hoi mama en papa" hoor ik. Iris komt voorzichtig op me af lopen en ik steek mijn armen uit "Ik heb je gemist, je hebt een broertje." Hij ligt daar en ik wijs naar de couveuse. "Ga maar kijken hoor." Iris loopt naar de couveuse en haar ogen worden groter, haar mond valt iets open. "Is die van ons" vraagt ze. "Wat is hij

lief." Vol verwondering kijkt ze naar haar kleine broertje. Ik zie de glinstering in haar ogen en de glimlach op haar gezicht. Dit is het mooiste wat er is. Dit is precies wat ik gehoopt had. Iris wordt zo'n lieve zus. Ik ben zo trots! Bas gaat erbij staan en knuffelt Iris. "Hij is echt lief hè papa" zegt ze. "Hij lijkt sprekend op jou" zegt Bas. Ik voel tranen over mijn wangen rollen, tranen van geluk deze keer.

Ik knap een heel klein beetje op na de bevalling. De pijn is minder en ik kan weer kleine beetjes eten. 5 dagen later ben ik thuis, Bart moet nog 2 weken blijven. Ik ga 2 keer per dag op en neer naar het ziekenhuis en heb daarnaast de zorg voor Iris. Het kost me al mijn energie, maar het lukt enigszins, met een beetje hulp van Bas. De maanden die daarop volgen, zijn zwaar. Ik knap wel op, maar niet helemaal. Ik blijf ontzettend moe en heb soms last van hartkloppingen en ik ben stukken film kwijt. Na 10 maanden vindt de huisarts dat ik maar eens naar een cardioloog moet. Er wordt een echo gemaakt, een week later een ct-scan en dan gaan alle alarmbellen rinkelen. Ik word in alle haast naar de IC gebracht, ze hebben ontdekt dat ik een aortadissectie heb, een scheur in de binnenwand van mijn aorta. Ik word overgebracht van het streekziekenhuis naar het academisch ziekenhuis in Maastricht en mijn wereld stort in. Uit een gesprek met de vaatchirurg en wat vragen van zijn kant, blijkt dus dat 10 maanden daarvoor de dissectie is ontstaan en dat het streekziekenhuis ontzettende grove fouten heeft gemaakt, maar nog belangrijker: dat ik ontzettend veel geluk heb gehad! Ik blijf een week in Maastricht, krijg de nodige medicijnen mee huis en blijf daar onder controle, 2 keer per jaar. Ik ben nog steeds erg boos en verdrietig als ik eraan terug denk, maar ondertussen gaat het wel "goed" met me en gaat het leven door. Inmiddels weten we dat het om een genetische aandoening gaat, die allebei mijn kindjes ook hebben, maar we zijn sterk en positief en komen hier doorheen. We hebben elkaar.